

Arrest

nr. 232 842 van 19 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwijst opnieuw naar de aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen in België en naar de aanslagen die werden gepleegd tegen de etnische groep van de Hazara's in Afghanistan. Hij verklaart tevens dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest te worden gearresteerd door de Afghaanse autoriteiten.

Hij legt geen documenten voor ter ondersteuning van zijn huidig verzoek.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn verklaringen weinig geloofwaardig waren. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 52 155 van 30 november 2010.

In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat de nieuwe documenten geen bewijswaarde hadden en het eerder vastgestelde ongeloofwaardige karakter van zijn asielaanvraag niet vermochten te weerleggen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 66 050 van 1 september 2011.

Zijn derde en vierde verzoek werden door de DVZ niet in overweging genomen.

In het kader van zijn vijfde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zijn beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 134 624 van 4 december 2014.

In het kader van zijn zesde en zevende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Zijn achtste verzoek verklaarde het CGVS niet ontvankelijk. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het principe van de eenheid van familie, wijst de Raad erop dat verzoeker om zijn verblijf in België te regelen/bestendigen zich van een andere procedure dan de procedure om internationale bescherming dient te bedienen. Het doel van de procedure voor internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het principe van de eenheid van familie staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat elk verzoek individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van een aantal familieleden van hem teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Een verwijzing naar artikels en rapporten omtrent o.a. het terugsturen van (gevluchte) Afghanen naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Kabul betwist en verwijst naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Kabul actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenote en kinderen erkend werden als vluchteling. Verzoekende partij wijst erop dat zij een DNA-test heeft ingediend en daaruit blijkt dat het

wel degelijk om haar kinderen gaat. Zij meent dat haar verzoek herbekeken moet worden. Op de vraag waarom er nooit sprake was van haar familie stelt verzoekende partij dat zij meende dat haar familie gedood werd.

Verzoekende partij voert aan dat haar echtgenote en kinderen erkend werden als vluchteling. De Raad wijst dienaangaande naar de vaststellingen uit de beslissing, waartegen verzoekende partij geen beroep heeft ingediend bij de Raad, gemaakt door de commissaris-generaal in het kader van haar achtste verzoek om internationale bescherming: *“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u tot twee keer toe werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek op het CGVS, respectievelijk op 9 maart 2018 en 9 april 2018, maar dat u hier geen enkel gevolg aan gaf. U heeft ook geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Uw gedrag geeft derhalve blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat niet verenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.*

(...)

Aangaande uw verwijzing naar de vluchtelingenstatus van uw vrouw en kinderen in België, moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat elke asielaanvraag op eigen merites moet worden beoordeeld. Het doel van de asielprocedure ligt er niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat u op geen enkel moment een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Afghanistan aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin geloofwaardige elementen bijgebracht waaruit kan blijken dat u wordt vervolgd of geviséerd door uw autoriteiten of derden en dat u in geval van terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (cfr. Infra).

Tevens moet erop worden gewezen dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het ‘Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ (2011) stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): verzoeker moet behoren tot het kerngezin, verzoeker bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoeker.

Betreffende uw verwijzing naar de vluchtelingenstatus van uw vrouw en kinderen in België moet in casu worden opgemerkt dat u gedurende uw zeven voorgaande verzoeken steeds een volledig andere persoonlijke situatie hebt voorgehouden. In uw voorgaande verzoeken verklaarde u immers steeds dat uw vrouw, zoon en twee dochters zich in Kabul, Afghanistan bevonden. Meer nog, in het kader van uw zesde verzoek verklaarde u zelfs dat uw echtgenote en drie kinderen in 2014 om het leven waren gekomen bij een aardverschuiving in de Afghaanse provincie Badakshan, waar ze zich toen toevallig bevonden (Verklaring meervoudige aanvraag zesde verzoek, punt 12 en 13). Het is dan ook erg opvallend dat u pas in het kader van uw achtste en huidige verzoek vermeldt dat uw vrouw en drie kinderen zich in België bevinden. Uit het dossier van uw echtgenote blijkt immers dat zij hier reeds op 21 november 2011 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en op 18 oktober 2013 werd erkend als vluchteling. Het feit dat u nooit eerder verwees naar uw familiale band met een erkend vluchteling, in casu uw echtgenote, en in het kader van uw vorige verzoeken daarentegen steeds

teruggreep naar andere, veelal bedrieglijke asielmotieven, wijst er op dat u geen gedeelde vrees heeft met uw echtgenote. Bovendien haalde u in het kader van uw huidig verzoek evenmin een gedeelde vrees aan in geval van terugkeer naar Afghanistan. U stelde immers louter dat uw vrouw en kinderen in België erkend zijn en dat u hen niet wil achterlaten (Verklaring meervoudige aanvraag achtste verzoek, punt 15). Uit uw dossier blijkt dan ook nergens dat u een gedeelde vrees heeft met uw echtgenote en kinderen ten aanzien van Afghanistan, wel integendeel.

Daarnaast moet er nog worden verwezen naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Dat artikel stelt immers dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Aldus dient u gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.” Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan voorgaande vaststellingen te tornen.

Het feit dat het volgens verzoekende partij wel degelijk om haar kinderen zou gaan, wat zou blijken uit een DNA-test, dewelke verzoekende partij nog steeds niet heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Op de vraag waarom er nooit sprake was van haar familie stelt verzoekende partij dat zij meende dat haar familie gedood werd. In het kader van haar zesde verzoek om internationale bescherming heeft verzoekende partij verklaard dat haar familie om het leven was gekomen bij een aardverschuiving: *“Verder verklaart u dat uw vrouw en kinderen bij de aardverschuiving in Badakhshan om het leven zijn gekomen en dat u nu een alleenstaand man bent (DVZ, punt 12,13). Wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat uw boude beweringen niet worden gestaafd door enig bewijsstuk. Het is bovendien niet geloofwaardig dat een vrouw uit Kabul met haar drie kinderen naar een huwelijk in het afgelegen Badakhshan zou gaan, zoals u beweert. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u niet in staat bent te verduidelijken wanneer uw gezin om het leven zou zijn gekomen (DVZ, punt 13). Het louter neerleggen van een foto van de plaats waar de ramp gebeurde, levert geen enkel bewijs voor de aanwezigheid van uw vrouw en kinderen aldaar op die bewuste dag. Ook dit nieuwe element in uw relaas blijkt niet geloofwaardig.”*

Gelet op de voorgaande vaststellingen ziet de Raad niet in waarom haar verzoek zou moeten worden herbekeken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS